

Sveti Francisek Asiski

»Tako bom napravil,« je odvrnil kardinal, »da ne bom predružačil bistva tvojih besed, pač pa bo to bistvo drugače izraženo. In vse to bo potrdil papež.«

Frančišek je odšel; skril se je v votlino in govoril Gospodu: »Gospod Jezus Kristus, некоč si izbral dvanajst apostolov. Čeprav Te je izdal eden izmed njih, vendar so Ti bili drugi zvesti in so dalje razlagali evangelij in so bili enega duha. Spomnil si se tistih dni, Gospod, ko si poklical moje brate, da podpreš z njimi vero in se tako izpolni skrivnost evangelija. A če se vdajo delovanju teme in ne izpolnjujejo svojega poslanstva in niso kakor luč za zgled vsem drugim – kdo jih bo nadomeščal potem? Ah! Na vse tiste, ki podirajo in razdirajo s svojim slabim zgledom vse tisto, kar si delal Ti in deluješ še dalje s pomočjo svojih svetih bratov iz tega reda, na vse tiste naj pride kazen Tvoja, Gospod, in vseh nebeških dvorov in moja, ki sem Tvoj nevredni služabnik!«

1. Frančišek in brat Elija

Še je klečal in drhtel po vsem telesu, ko ga je poklical brat, ki je oprezovaje čakal, kdaj vstane Frančišek. Izročil mu je pismo ministra, brata Elije, ki je bil zdaj namestnik umrlega brata Petra Cattanija. Frančišek je bral pismo. Toži mu minister Elija, da ga noče slušati neki brat, in prosi Frančiška, kaj mu je storiti s tem nepokornežem.

Frančišek je sedel na kamen in napisal ministru: »Kolikor se da povedati z besedami, ti hočem

sporočiti. Glej, vse je milost božja – če se ti upira kak brat ali če so ti protivni drugi ljudje. Hoteti moraš, da je vse to le tako prav in ne drugače. Prepričan sem, da je samo taka resnična pokorščina. In ljubi vse one, ki so zoper tebe, in ne želi si drugega od njih, kakor to, kar ti hoče dati Gospod. In to ti bodi več, kakor pa da bi odšel v samoto.«

Pa je spet prejel pisanje od brata Elije, kaj mu je storiti z brati, ki so grešili. »Strogo jih moramo kaznovati,« je pisal minister, »sicer ne bo zaleglo.«

Frančišek se je posvetoval z Gospodom in pisal: »Kakor resnično ljubiš Gospoda in mene, Njegovega in svojega služabnika, boš tako napravil, da ne bo odšel nikoli noben brat na vsem svetu – pa če bi grešil ne vem kako – tako od tebe, da mu ne bi odpustil, če te bo prosil odpuščenja. In če ne prosi odpuščenja, tedaj ga vprašaj ti, ali ne želi odpuščenja. Pa če pride tisočkrat poln grehov k tebi, ga vendarle ljubi še bolj, kakor ljubiš mene, da ga boš tako privedel h Gospodu. In bodi vedno usmiljen s takimi... Takole bomo rekli za vse in vselej: Če obide kakega brata hudobni duh in pade v smrtni greh, tedaj je njegova dolžnost, da se razodene predstojniku. In vsi drugi bratje, ki vedo za njegov greh, ga ne smejo sramotiti in zmerjati, ampak naj bodo zelo usmiljeni z njim in naj skrivajo greh svojega brata. Zakaj, tisti, ki so zdravi, ne potrebujejo zdravil, pač pa oni, ki trpijo. Njihova dolžnost je, da ga privedejo k predstojniku, ki naj mu lepo pomaga, kakor si tudi sam želi, da bi mu pomagali drugi, če bi bil v takem položaju. Če stori kak brat majhen greh, potem naj se spove

bratu, ki je duhovnik. Če pa ne bi dobil duhovnika, se naj razodene svojemu bratu, dokler ne dobi duhovnika, ki mu podeli pravilno odvezo. Toda nobene druge pokore ni treba kakor te: 'Pojdi in ne greši več!' A da boš tem boljše ravnal po besedah tega pisma, ga spravi do binkoštnega zborovanja. Tedaj boš med svojimi brati. In z Gospodovo pomočjo bomo že poskrbeli, da se bo vse tako zgodilo, kakor je v pravilih.»

2. Sveta noč – jaslice.

Kakor velike, svetle oči so pogledovale goreče plamenice izza debel in metale široke odseve po kamenju in mahovju. Sence ljudi so se iztezale, krajšale in spet večale v šopih luči na tleh. Tu in tam se je zasvetlikalo listje na grmičevju, pritajena govornica se je motala mimo drevja in težko štorljanje lesenih cokel je udarjalo v noč.

Spredaj so šli bratje očeta Frančiška, in tisti, ki so bili najbolj daleč od njega, so govorili: »Ti praviš tako – ali je pa tudi res?« »Pa če ti rečem!« je zatrjeval najmlajši. »Pa kako je bilo – še enkrat povej!« »Iz vseh krajev so prišli bratje k vikarju Eliji in so mu rekli: 'Slišali smo, da piše Frančišek nova pravila, in bojimo se, da bo težko živeti po njih. Saj vemo, kako strog je sam s seboj, in bi utegnili zapovedati kaj takega, česar ne bomo mogli izpolnjevati. Zato mu povej, preden jih potrди papež!' Elija pa je dejal, da noče sam k Frančišku – in jih je šlo veliko, pa sem se pridružil še jaz, čeprav sem bil najmlajši. Prišli smo do Frančiška, ki je bil v Fonte Colombo. Pa je pozdravil brat Elija: 'Hvaljen Gospod!' In je prišel Frančišek iz votline, pogledal je nas in vprašal brata Elijo: 'Kaj hočejo ti bratje? Ali nisem dejal, da ne sme nihče priti semkaj?' Brat Elija pa je odvrnil: 'To so sami ministri, ki so slišali, da pišeš nova pravila, in pravijo zdaj, da napiši taka, ki jih bodo mogli izpolnjevati. Zakaj, če tega ne storiš, pa se ne bodo ozirali nanje in jih piši ti sam zase in ne zanje!' – Tedaj je povzdignil oče Frančišek glas in je vzkliknil: 'O Gospod, Ti odgovori namesto mene!' In tedaj, o bratje, še zdajle me je groza – tedaj smo

vsi zaslišali Kristusa, ki je dejal: 'Frančišek, v pravilih ni ničesar, kar bi ne bilo moje. Vse, kar je v njih, je moje. In jaz hočem, da izpolnujete pravila dobesedno, dobesedno, brez primesi, brez primesi, brez primesi! In kdor noče živeti tako, naj izstopi iz reda!«

Bratje so vzkliknili: »Ni mogoče! Kaj res?« »Pa če vam pravim!« je zatrjeval mladi pripovedovalec in nadaljeval: »Ostrmeli smo, vzdrhteli, mrzlica nas je spreletavala. Frančišek pa se je okrenil k nam in dejal: 'Ali ste slišali, ali ste slišali? Ali pa je treba, da vam bo povedano še enkrat?' Vsi prevzeti in polni groze smo stekli po hribu navzdol.«

Bratje so se ozrli v temne vrhove in nehote stopili tesneje skupaj. »Kaj, če bi zdajle zaslišali tak glas? Noč je in teman je gozd – o Bog!« Pa so zagledali plamenice in bradate može za seboj, postali so in iskali očeta Frančiška, ki je govoril prav živahno bratu Leonu: »Kaj praviš: petek in post! Sveta noč je danes in nič petek! Če bi stene mogle jesti meso, pa bi jim ga dal na ta sveti večer! O bratje,« je nadaljeval, ko je videl, kako so se zgrinjali krog njega, »če bi poznal našega cesarja, pa bi ga prosil, naj bi zaukazal to noč prinesiti žita vsem pticam, posebno še našim bratcem škrjančkom.

se nadaljuje

Tudi Assisi je sedaj prekrit z rahlo snežno kopreno.

IZ NAŠIH MISIJONOV

S spoštovanjem in toplimi pozdravi vsem, ki delate pri “Mislih” in jih berete!

Na začetku tega leta se vam iskreno zahvaljujemo za redno pošiljanje Misli na najin misijon v Togo. Za naju je najprej živi stik s Slovenci v Avstraliji. Vsem, ki vsebinsko, tehnično in upravno sestavljate Misli in nama jih pošiljate, iskren Bog povrni. V zahvalo moliva za vas in prosiva, naj vam Sv. Duh da pogum jasnega in resničnega pisanja, ponižnost, lepoto sobivanja in razumevanja... Hvala tudi za vso pomoč, ki prav preko objave v Mislih, prihaja do naju. Gospod naj povrne za vsako izkazano dobroto.

Pri nas (v Nadobi med plemenom Tamberma na S. Toga, Z. Afrika) so božični prazniki zelo lepo potekali. V idili mirnega vaškega življenja, brez reklam, hrupa, blišča: v preprosti afriški revni vsakdanjosti, ki jo je povzdignilo veselje Božjega rojstva.

Veliko smo peli, plesali, molili, premišljevali Božjo besedo in skrivnost in Njegovo veselje se je naselilo v nas in je prekipevalo v pogansko vas.

Gradnja nove župnijske cerkve izredno lepo napreduje. Zaenkrat brez nezgod, čudovito razumevanje in vzdušje. Vsak dan prav za to tudi veliko molimo.

Prihodnjo soboto se bomo veselili posvečenja štirih novih škofijskih duhovnikov v naši škofiji. Gospod dela res čudovite stvari, čeprav se nam včasih zdi, da Gospod “spi”.

Te dni začenjamo tudi s kopanjem vodnjaka v eni od vasi. Ljudje vedo, kako hudo je, ko ni vode za pit, zato so zelo motivirani, da s svojim delom prispevajo k hitremu in uspešnemu kopanju.

Hvala vsem slovenskim kristjanom, ki so med poletnimi počitnicami darovali za vodnjak. Njihova dobrota omogoča tej vasi varnejšo prihodnost, oskrbo z vodo. S kopanjem pa bomo začeli v še eni vasi. Vode je v naši pokrajini dovolj, le do nje je treba priti.

Še naprej ostajamo povezani v Gospodu, ki je brezmejna ljubezen, in v molitvi. Veliko Gospodovega veselja in miru sedaj in vse leto 2003!

*Frančiškanska patra Milan in Pepi,
Nadoba, TOGO.*

O moji novi deželi Malawi

Kmalu bo minilo leto dni, odkar sem bil na obisku pri svojih prijateljih v Melbournu. Takrat sem bil v gosteh župnije sv. Cirila in Metoda in seveda patra Cirila Božiča ter laiške misijonarke Marije Anžič. Lepo sem se imel, saj ste me sprejeli, dragi prijatelji, z obema rokama, kot tu v Malawiju povemo. Imel sem priložnost, da se seznanim z avstralskimi Slovenci ne le v Melbournu, ampak tudi v Sydneyu in Canberri. Ta obisk mi bo ostal v nepozabnem spominu. Tudi zato, ker sem lani praznoval svoj 60. rojstni dan. Prijatelji in rojaki ste me res počastili.

Da bi vam vsaj malo poplačal vašo gostoljubnost, bi vam rad povedal nekaj o moji novi deželi Malawiju in pa o misijonskem delu v tem biseru Afrike. Z mojo prisotnostjo in delom ste tudi vi prisotni v misijonih.

Patru Cirilu sem bil obljubil, da se bom občasno oglasil. Laiška misijonarka Marija, ki živi med vami, se še vedno ozira nazaj na svoje misijonsko delo v Afriki, v deželi Zambiji. Tudi vi

ste pokali zanimanje za naše delo. Deželo in svoje delo sem opisal v lističu Iz sončne Zambije, ki ga izdajamo slovenski misijonarji v Zambiji trikrat na leto. Naše delo opisujejo tudi Misijonska Obzorja, ki jih izdaja slovenski misijonski odbor v Ljubljani. Je pa le prav, da napišem nekaj svežega prav posebej za revijo Misli.

V misijon tukaj v Malawi sem prišel lani 2. oktobra iz Zambije. Sem sem bil prestavljen po dolgotrajnem delu v Zambiji, kjer smo v Nangomi ustanovili nov misijon. V Malawiju se je pokazalo, da so potrebe velike. Jezuiti smo pred nekako desetimi leti posvojili to deželo ob Malawijskem jezeru, ki se razteza skoraj tisoč kilometrov s severa proti jugu. V Kasungu ustanovljamo župnijo sv. Jožefa, ki je doslej prvo večje delo, če izvezemo delo v treh semeniščih. Župnija je bila ustanovljena pred dvema letoma. V mestu živi 10.000 ljudi, na podeželju upravljamo 25 podružnic. Dva duhovnika nista bila zadosti, saj so v mestu samem kar štiri gimnazije. Ob nedeljah imamo tri svete maše. Cerkev sv. Jožefa sprejme 1000 ljudi in je ob nedeljah dvakrat polna. Vera je tu živa, a še ni čvrsto ukoreninjena. Stare navade med ljudmi so še precej močne. Zato je potrebno precej pastoralne modrosti, da se ujame ravnotežje med krščanstvom in prirojenim poganstvom. Vse bi se krstilo, a življenje po veri se le počasi uveljavlja. Moram pa reči, da so ljudje zelo prijazni in po srcu dobri.

Pridružil sem se dvema patroma, ki tu delata od začetka, potem ko je bila ustanovljena župnija. Pater Joe Olesky je poljski jezuit, p. Ivan Gerovac pa hrvaški. Prosila sta me, da prevzamem mestni del župnije, kar sem z veseljem storil. Seveda sta mi dodelila tudi nekaj podružnic. Poleg običajne rutine so tu mala krščanska občestva, ki jih redno obiskujem. Imamo jih kar 22. Verjetno veste, da v afriških deželah razsaja bolezen AIDS. Ta moderna kuga obarva vse naše delo. Ljudje, ki obolijo, ne umrjejo takoj. Nekateri živijo celo 10 in več let po okužitvi. Oni sami in tudi njihovi sorodniki se zavedajo, da so jim leta šteta. Kakšna mora bi to lahko bila zanje! Vidim pa, da svojo usodo prenašajo stoično. Marsikdo sploh ne pokaže, da

je bolan. Ko umrjejo, za sabo pustijo otroke, ki postanejo sirote. Bolniki in sirote postajajo moja posebna skrb.

V mestu imamo bolnišnico z 200 posteljami. Teden dni pred Božičem je naše društvo »Usmiljenja« (»Wa chifundo« v domačem jeziku) priredilo dan pomoči bolnikom v tej bolnišnici. Skuhali so hrano za vse bolnike zjutraj in opoldne. Po kosilu pa smo imeli posebno mašo na dvorišču bolnišnice. Povabili so me, da vodim mašo ter da jim povem kakšno tolažilno besedo. To sem rad storil. Počutil sem se tako, kot da vodim nedeljsko bogoslužje. V prisotnosti bolniškega vodstva, predstavnikov oblasti in lokalnega poglavarja, sem se zahvalil za njihovo neutrudno delo in za požrtvovalnost, s katero skrbijo za bolnike. Oni so del družbe in njih samih. Ko so oni bolni in trpijo, z njimi vsi trpimo. Delo solidarnosti pokaže, da jih imamo radi in da z njimi sočustvujemo. Po maši pa smo z verniki in s cerkvenim zborom obiskali vse sobe in podelili obhajilo katoličanom.

Ob tej slovesnosti so me navdajala najrazličnejša čustva. Rad bi bolj pomagal bolnikom ter osebjem pri njihovem delu. Marsikakšen bolnik prihaja iz daleč oddaljenega kraja. Kaj če bi te kraje začel obiskovati? Podružnice rad obiskujem. Mar ne bi lahko včasih popeljal tja zdravnika ali sestro, ki bi jim vedela pomagati. Kritično bolne bi pripeljali nazaj s sabo v bolnišnico. Taki obiski bi pokazali prave potrebe ljudi in bi narekovali nove oblike pomoči. To vzamem kot povabilo, da bolnikom dam več svojega časa. Obenem pa se lotim organizacije bolj intenzivne pomoči posebno bolnikom na podeželju. Potrebujemo zdravila in hrano ter prijazno besedo. Potem bodo rajši sprejemali tudi Božjo Besedo in zakramente. V tem delu vidim svoje novo poslanstvo. Bom našel dovolj moči in pa sredstev, da to izvedem? Potrebe so tu. Naredil bom svoje, Bog pa bo moje in naše delo dopolnjeval. Se vam iz srca priporočam.

Vaš vdani

p. Stanko Rozman

Suša pesti tudi Paragvaj

Sestra Tadeja že več let deluje v Paragvaju, Južni Ameriki. Tokrat se nam je oglasila z naslednjim pismom in nam priložila tudi fotografijo otrok z misijona (na strani 22 zgoraj):

Obilo blagoslova pri vašem delu, modrosti in veselja. Bog vam povrni za "Misli". Že nekaj mesecev me vest preganja, da se vam nič ne oglasim. Lepe pozdrave Mariji Anžič. Vesela sem, da prav preko Misli spoznavam tudi Slovence v Avstraliji. Enkrat na leto si piševa z Angelco Vedeetz. Lep pozdrav tudi njej. Mi se cedimo, saj nas Gospod ogreva kar skoraj preveč (46 - 48

stopinj). Na žalost se je posušilo, kar smo sejali. In to že drugič. Upamo, da nas bo le obiskal obilnejši dež in bomo ujeli zadnji vlak tega poletja. Drugače smo kar. Pater bo obhajal 70 letnico, a smo zelo veseli, da ga imamo. Med sestrami bodo verjetno premestitve, a upamo, da bo šlo dobro naprej. Sedaj imamo šolske počitnice. Februarja pa začne novo šolsko leto. Imamo veliko otrok in in ti so naše veselje. Bog daj, da bi ostali še tako veseli in preprosti. Od njih se lahko zelo veliko naučimo. Pater Ciril, en velik Bog plačaj in Frančiškov pozdrav: Mir in dobro!

Vaša sestra Tadeja Mozetič

SE IZPOD TRIGLAVA IN OD DRUGOD

ZAKON O SPREMEMBAH IN DOPOLNITVAH ZAKONA O DRŽAVLJANSTU

V uradnem listu Republike Slovenije št. 96/02 je bil objavljen Zakon o spremembah in dopolnitvah zakona o državljanstvu Republike Slovenije, ki ga je državni zbor Republike Slovenije sprejel 25.10.2002 in, ki je začel veljati 29.11.2002.

Zakon prinaša tudi novost, kar zadeva pridobitev državljanstva Republike Slovenije za osebe slovenskega porekla. Priglasitev v državljanstvo RS – 2. Člen zakona: **Oseba, rojena v tujini, katere eden od staršev je bil ob njenem rojstvu slovenski državljan, se bo po novem lahko priglasila v državljanstvo RS do dopolnjenega 36. leta starosti** (do sedaj je bila starostna omejitev za prigrasitev 23 let). Navedeno med drugim pomeni, da bo ministrstvo za notranje zadeve RS v vseh tistih primerih, ko je oseba že vložila vlogo za sprejem v slovensko državljanstvo na podlagi izredne naturalizacije se pa v skladu s spremembo zakona za državljanstvo, o tem obvestilo stranko. V kolikor bo zainteresirana oseba izjavila, da se želi prigrasiti v državljanstvo RS, bo njena izjava skupaj z ispiskom iz rojstne (in poročne) matične knjige odstopljena pristojni upravni enoti zaradi naknadnega vpisa v rojstno matično knjigo.

SLOVENIJA IN AVSTRALIJA STA PODPISALI SPORAZUM O SOCIALNI VARNOSTI. Slovenski veleposlanik v Avstriji Ernest Petrič in veleposlanik Avstralije Max William Hughes sta v prostorih slovenskega veleposlaništva na Dunaju podpisala sporazum o socialni varnosti

med slovensko in avstralsko vlado, ki bo začel veljati v drugi polovici tega leta. Na podlagi podpisanega sporazuma, ki ureja pokojninsko in invalidsko zavarovanje, bo mogoče seštevati zavarovalne dobe oz. dobe pridobivanja za pridobitev pravice do pokojnine. Prav tako bo odslej mogoče izplačevati pokojnine v drugo državo pogodbenico, so sporočili z ministrstva za delo, družino in socialne zadeve.

Slovenska stran je v besedilo vključila tudi določbo, ki omogoča seštevanje pokojninske dobe, dopolnjene v tretjih državah, s katerimi ima Slovenija sklenjen bilateralni ali multilateralni sporazum o socialni varnosti. Ker je avstralska stran tako seštevanje dob iz tretjih držav izrecno omejila oziroma v slovenskem primeru od tega načela odstopila, velja določba le za slovenske državljane. Pokojnine, pridobljene na podlagi seštevanja dob, se bodo odmerjale po pravilu sorazmernosti.

MINISTRSTVO ZA KULTURO je v petek, 6. decembra, prejelo sodbo Ustavnega sodišča. Po njej je Blejski otok - poleg že vrnjene cerkve tudi druge objekte - vrnilo župnišču. Sodišče je namreč mnenja, da ni ovir za vračilo teh nepremičnin v naravi in da samo status nepremičnine, ki je razglašena za kulturni spomenik, ne predstavlja ovire za vrnitev v naravi. Pravni zastopnik blejske župnije Danijel Starman je sodbo pozdravil z besedami: "Sodišče je v obrazložitvi podrobno analiziralo vse razloge, zaradi katerih ni nobene podlage, da se Blejski otok kot celota ne vrne v naravi prvotnemu lastniku, to je župniji na Bledu."

V TRETJEM ČETRTLETJU letošnjega leta si je izbrane naravne znamenitosti, zgodovinske objekte ter muzeje in galerije v Sloveniji ogledalo 849.511 obiskovalcev, od tega 65 odstotkov tujih. Najbolj obiskana je bila Postojnska jama, kjer so zabeležili 260.420 ljudi oz. pet odstotkov več kot v enakem lanskem obdobju, muzej na Blejskem gradu si je ogledalo devet odstotkov več turistov (84.697), medtem ko je Predjamski grad obiskalo 49.541 ljudi, so sporočili iz državnega statističnega urada. Največje, kar trikratno povečanje obiska v primerjavi z lanskim tretjim četrtletjem so zabeležili v Arboretumu Volčji potok, muzejsko zbirko Tolmin pa si je ogledalo 218 odstotkov več ljudi. Najbolj se je obisk v omenjenem primerjalnem obdobju znižal v Belokranjskem muzeju, in sicer za 51 odstotkov, medtem ko je mozirski Savinjski gaj in partizansko bolnišnico Franja v Cerknem obiskalo 42 odstotkov manj ljudi. V igralnicah se je v tretjem četrtletju mudilo 575.395 obiskovalcev oz. dva odstotka manj kot v enakem lanskem obdobju, 89,7 odstotka od teh je bilo tujcev. V slovenskih kopališčih je bilo zabeleženih nekaj več kot dva milijona obiskov, od tega največ, 1,4 milijona, v termalnih kopališčih.

OB GODU ZAVETNIKA časnikarjev in sodobnih medijev sv. Frančiška Saleškega je Škofijski ordinariat v Mariboru pripravil tradicionalni sprejem za novinarje. V pozdravnem nagovoru je mariborski škof Franc Kramberger povzel nekaj misli papeža Janeza Pavla II., ki opozarjajo na pomen sredstev družbenega obveščanja. Pri sodobnih medijih ne gre zgolj za vprašanje nove tehnologije komuniciranja, temveč gre za vprašanje nove kulture, je poudaril škof Kramberger. Mariborski pomožni škof dr. Anton Stres pa je v krajšem predavanju razmišljal o odnosu Cerkve do pojava interneta.

Po mnenju škofa Stresa internet ponuja številne možnosti za dialog, enakopravno soudeležbo v komunikaciji, spravo in oznanjevanje evangelija. Vendar pa ostane prava komunikacija še vedno osebna in nobeno virtualno občestvo ne more nadomestiti pravega, medosebnega občestva, je dodal škof Stres. Sicer pa ima mariborska škofija odslej tudi svojo internetno stran. Zamisel zanjo se je porodila pred približno letom dni, namenjena pa je predvsem sprotnemu obveščanju o dogajanju v škofiji.

IZ WOLONGONGA

B o ž i č n e praznike smo lepo praznovali. Vsi iz naše družine smo se zbrali pri hčerki v Mittagongu. Tudi Franceljnova družina. Ob 8. uri zvečer smo imeli polnočnico. Cekev je bila polna. Drugače je le ob pogrebih. Na vseh svetnikov dan nas je bilo le 35, da se mi pater smili, ko pride sto kilometrov daleč.

Tu na sliki pa vidite, kako smo imeli svetega Miklavža. Parkelj je Francelj, angelček pa hči od Rosane Krčmar. Deset otrok je bilo obdarovanih. Ni veliko, toda nemško govorečih se je javilo devet, prišla sta pa dva. Sosed mi je dejal, da je bilo to zadnjikrat.

Gledam pri nas v Figtree je od osem do deset vdov. Moški so imeli velike skrbi in težka dela. Midva s Hansom se še kar dobro drživa. Hans dela skoraj vse sam, jaz imam izgovor, da imam še vedno dve bergli. Hvala Bogu za vse, le da ne bi bilo slabše.

Na sliki vidimo Miklavža (Hansa), ki poučuje našega desetletnega Petra, da mora starše ubogati in se v šoli pridno učiti. On pa je rekel: Yes, opa; yes, opa! Hans nosi očala, da ga ne bi prepoznal. Pa sem ga vprašala, kako pa veš, da je on? In mi reče: Poznam njegov glas! A ni dobro?

Lep pozdrav! Hans in Albina Konrad

NAROCNINA ZA Misli v letu 2003 je \$30 ZA AVSTRALIJO in \$70 ZA LETALSKO POŠILJANJE REVIFE PO SVETU.

HVALA VSEM VAM, ki STE ZE PORAVNALI NAROCNINO, DAROVALI V TISKOVNI SKLAD PATRA BERNARDA. Ti darovi NAM POMAGAJO, DA LAHKO IZHAJAMO VSE LETO. OSTANITE ŠE NAPREJ ZVESTI BRALCI, DOPISOVALCI in DOBROTNIKI VAŠIH MISLI. HVALA!

V samozaložbi je na 88. straneh izšla strokovna monografija avtorja Vojka Preloga z naslovom *AVSTRALIJA 2000 IN OSVOJITEV PRVE ZLATE OLIMPIJSKE MEDALJE ZA SAMOSTOJNO SLOVENIJO*, opremljena s slovenskim in angleškim tekstom.

Arhivsko gradivo - fotografije Mateja in Vojka Preloga dokumentirajo 27. letne olimpijske igre, nekaj najpomembnejših dogodkov na njih, deželo Avstralijo, ljudi in njih običaje. Zbirki bronastih kovancev in posterjev vseh 28. športnih panog, ter drugo zbrano gradivo nas seznanja kje, kdaj, kako so se odvijala tekmovanja, prikaže organizacijsko shemo olimpijske vasi, olimpijskega parka, širše okolice, železniškega in letalskega prometa, ter dopolnjuje fotografije. Hkrati so na fotografijah predstavljeni vsi slovenski olimpijci, predvsem pa najuspešnejši med njimi - veslači Iztok Čop, Luka Špič, Jani Klemenčič, Milan Janša, Rok Kolar, Matej Prelog, strelec Rajmond Debevec, atletinja Brigita Langerholc in za slovence najpomembnejši dogodki - priložnostna slovenost ob dvigu slovenske zastave v olimpijski vasi, obisk predsednika Slovenije gospoda Milana Kučana pri slovenskih olimpijcih v olimpijski vasi, mimohod slovenskih olimpijcev na spektakularni otvoritveni slovenosti na olimpijskem stadionu ter osvojitve prve zlate olimpijske medalje za samostojno Slovenijo in izjemnega četrtega mesta četverca brez krmarja, kar je hkrati najboljša uvrstitev mariborskih športnikov na letnih olimpijskih igrah. Predstavljena je tudi avstralska atletinja Debra Flintoff-King kot predzadnja nosilka olimpijskega ognja na otvoritveni slovenosti 15. septembra 2000, slavje hrvaških navijačev ob osvojitvi zlate olimpijske medalje dvigovalca uteži Nikolaja Pešalova 18. septembra 2002 v olimpijskem parku in 23. septembra 2000 finalni boj četvercev brez krmarja med reprezentancami ZDA, Slovenije, Avstralije, Italije, Nove Zelandije, ter zmagovite britanske posadke v kateri je veslal eden najboljših športnikov vseh časov, petkratni dobitnik zlate olimpijske medalje Sir Steven Redgrave.

Upam da boste podprli prezentacijo nekaj najpomembnejših dogodkov na teh doslej najboljših in zglednih letnih olimpijskih igrah, z naročilom ekskluzivne izdaje monografije (formata 24x32,5 cm) v znesku 42.45 AUD na: gsm +38640295760 ali e-mail: vojko_prelog@hotmail.com.

ODPRI SE! je naslov nove revije za gluhe in naglušne. Urednik pater Bogdan Knavs piše:

V Sloveniji je ogromno ljudi, posebej pa otrok, ki so kakorkoli prizadeti. Zato potrebujejo še posebno pomoč, prijazno besedo, topel objem in znamenja, da niso ostali sami v svoji bolezni. Mi smo se odločili, da bomo vstopili k vsem tem ljudem, ki so naglušni in imajo težave s sluhom in govorom. Začeli smo izdajati glasilo z naslovom ODPRI SE in jim s tem pokazali, da jim želimo stati ob strani, se z njimi vsaj delno ukvarjati in jim ponuditi roko. Naredili smo internetno stran:

<http://ofm.rkc.si/odprise/>

SLOVENC V ŠVICI smo se zbrali v romarskem središču Einsiedeli in dobili novega misijonarja iz Kopske škofije. Na mizah pri kosilu smo imeli "Slovenijo" in notri je bila fotografija p. Valerijana Jenka ob nagradi. Čestitam mu in ga najlepše pozdravljam. Oba sva Šiškarja in letos sva imela več časa za pogovor. Upam, da se je srečno vrnil k vam! Ker ne poznam osebno nobene izobraženke v Avstraliji, si dovolim, da "Misli", posreduje moje pismo naprej. Svetovna konferenca izobraženek celega sveta bo v Perthu in zdi se mi, da bi Slovenke lahko prijavile "delavnico" na temo migracije ali starosti. Moje zanimanje velja Old Age and Migrationin. O tem sem govorila na zadnji konferenci v Ottawi. Tukaj v Švici, kjer živim 36 let, nas ta problematika zanima, ker se ena tretjina tujcev ne vrača domov v starosti. Oddaljena Avstralija pa ima drugačno situacijo in lepo bi bilo, če bi se slovenske izobraženke v Avstraliji vključile v avstralsko sekcijo, ki je organizatorica kongresa v Perthu. Jaz žal ne bom prišla, ker sem že bila tam in ne morem več potovati tako daleč. Dodajam, da sem v Sloveniji 1995 osnovala Združenje izobraženek v Sloveniji (ZUIS), ki me je imenovalo za častno članico. Vendar nimam več kontakta. Predstavljam si, da bodo podprle prvo Slovensko izobraženko kot kandidatko za predsedniško mesto RS. Bog ve ali so ženske v Sloveniji toliko solidarne in informirane o kvaliteti kandidat. Saj tudi v Avstraliji lahko oddate svoj glas!

Ljudmila Schmit Basel

e-mail: ljudmila.schmit@balcab.ch

KRIZEM AVSTRALSKE SLOVENIJE

Požar v Canberri

18. januarja 2003

CANBERRA JE DOŽIVELA KATASTROFO, kot še nikoli. Že nekaj dni se je v bližnjem hribovju 'Brindabela Ranges', na zapadu mesta širil ogenj, ki se ni dal pogasiti, prav zaradi izredno velike suše in visokih temperatur zadnjih dni. Hribovje je že nekaj dni bilo zavito v gost dim, ki je sličil oblaku za neurje. Počasi se je bližal mestu in je z nasprotnega hriba, kjer živim, dajal pravi privid dežja. Včeraj se je ob močnem vetru oblak pomaknil do polovice doline in hitro napredoval. Po radiu so neprestano poročali o nevarnosti in oblasti so za nekatera predmestja razglasile izredno stanje. V omenjenih predelih so ljudem svetovali vrnitev na domove, da bi povzeli ukrepe in s tem obvarovali hiše.

Ker se je prav na ta dan poročila vnučinja Veronika, smo morali zapustiti dom, čeprav je bilo stanje grozljivo. Ko sva z ženo prispela v bližnji trgovski center, je ta bil zavit v trdo temo. Čeravno v letnem času, popoldan ob treh, je bila tema kot sredi noči. Povsod so bile prižgane luči in na cestah je bilo neverjetno veliko prometa, vsi avti pa s prižganimi lučmi. Ko sva prispela na drug konec mesta, se je dim videl v daljavi, izredno stanje se je pa širilo še na dodatna predmestja in radio je poročal o prvih pogorelih hišah. Število se je širilo od štiri ali šest na štirideset, skoraj na sto in čez; nevarnost se je stalno večala. V hudi zmedi nihče ni vedel kakšno je resnično stanje. Iz televizijskih poročil se zdaj da vedeti, da se je ogenj širil skoraj hitreje, kot bi kdorkoli lahko štel. Še zdaj je število prizadetih hiš v dvomu, vendar je zadnje radijsko poročilo omenilo 408 pogorelih in kakih 20 poškodovanih hiš, temu pa je treba dodati še 'Mount Stromlo Observatory' ter nekaj komercialnih in privatnih poslopij.

Po poročni sv. maši je nekaj gostov hitelo domov, čeravno so jih pri tem ustavljale zaprte ceste in policaji. Pripovedovanja Janeza Černeta in žene Zinke, ki sta šla na silo mimo policistov, sta prepričana, da sta rešila dom pred ognjenimi zublji; zgodba je grozljiva in zanimiva. Pravita, da je grmelo kot bližajoči se vlak ali deset helikopterjev, saj je tudi teh bilo nekaj v zraku. Po zraku so leteli kupi gorečega materiala, kot da to nekdo strelja iz topa. Ko so kupi goreče mase padali po strehah, je udarjalo, kot da pada kamenje. Vali vročine so se neprestano bližali, da se je zdelo, da se bo vsak moment vnela hiša. V neposredni bližini je zgorelo nekaj hiš, vendar prvi sosedje niso izgubili domov. Poleg vsega tega je eksplodiralo tudi nekaj plinskih bombic (embalaž), da je stanje bilo še bolj grozeče.

Do zdaj so znane štiri smrtno žrtve in več sto ljudi je dobilo opekline, trije med njimi težje, da so bili prepeljani v sydneyško bolnico. Da ni nihče v pogorelih hišah, menda še tudi ni sigurno, vendar bo poletna vročina to hitro pokazala. Ko sem se naslednji dan, v nedeljo, peljal na radijsko postajo 'Community Broadcasting Service', kjer naj bi imel Slovensko radijsko oddajo od 12. do 13. ure, se mi je šele pokazala prava slika. Bivša 'High School' kjer je oddajna postaja, ni poškodovana, vendar okolica je popolnoma črna in upepeljena, med temi sosednja državna stavba, veterinarska bolnica in otroški vrtec. Uničene so tudi vse električne in telefonske povezave, zato tudi postaja ni delovala in je do zdaj še neuporabna. Malo naprej, za vogalom naslednje ulice, je bila večina hiš pogorelih, naprej se pa ni dalo, saj je tik za tem mestni del Duffy, ki je najbolj prizadet. Zdaj vedo povedati, da je v tem predelu zgorelo nad 150 hiš. V prizadete kraje ne pustijo gledalcev. Približno četrto mesta je ostalo brez elektrike, kar pa je zdaj zopet

popravljen. Velik problem bo postala oskrba vode, s katero smo že zdaj morali močno štediti. Problematičen bo vsak dež, ki bo s pepelom in zemljo onesnažil skoraj prazne rezervarje, da bo voda postala neužitna.

Žal je prizadetih tudi nekaj Slovencev. V Duffiju je živela Dorica, hčerka že nekaj let pokojnih Kavčičev z Gorenjske, žal ne vem njenega priimka. Kjer je razdejanje najhujše, je med drugimi morda prizadet tudi njen dom. Ker so ulice zaprte, tega nisem mogel preveriti. Tudi hiša Ivana in Marije Urbas v Torrensu je prizadeta. Živeli so ob robu hriba, ki je popolnoma zgorel, vnele so se tri hiše, med njimi prav Urbasova.

Veliko je prizadetih tudi živali, domače in gozdne. V blišnjem naravnem parku menijo, da je poginilo do 80 odstotkov živali in da bo trajalo najmanj pet let, predno se zopet razmnožijo. Verjetno bi nekaj teh uničila tudi lakota, ki je povezana z veliko sušo.

Dan po katastrofalnem požaru je vreme precej zmerno in veter skoraj neopazen. Mesto je zopet zadihalo, čeravno je dovolj dima in smradu po ognju. Še vedno pa je v nevarnosti severno zapadni del mesta, kjer so do zdaj bili neprizadeti. Dežela je polna slame in suhega goriva, ki postanejo ob močnem ognju leteče bakle, najbolj nevarni pa so bili borovi nasadi, ki so segali prav do mesta in so popolnoma uničeni. Tleči ogenj v drevju in grmovju ima vsako možnost, da nevarnost ponovi in razširi. Pomaga nam lahko le težko pričakovani dež, ki ga ni na nobenem obzorju in je morda še nekaj mesecev proč. Bog nam ga lahko pošlje, čeravno ne kaže, da smo ga zaslužili.

Cvetko Falež

**Po ugodno ceni prodajam zemljo v bližini
Cerkniškega jezera. Pokličite na tel. številko:
03 8307 2568.**

Pastoralni obisk na Zlati obali v Kraljičini deželi (QLD)

PASTORALNI OBISK imamo vsako leto kmalu po Božiču – tam okoli novega leta. Celo počitnice družin in mladine v Kew pogojujejo, kdaj bomo šli na pot. Letos je bila ta zaupana meni, ki sem se podal med prijatelje in dobrotnike v teh krajih v soboto, 4. januarja. Na letališču me je sprejel Simon Klemen in me odpeljal na njihov dom, ker je znani dobrotnik in prevoznik Jože Vah z ženo dobil težko pričakovani obisk iz Slovenije. Pa vseeno smo imeli večerjo pri Vahovih v Nerangu in se z njimi odpeljali v Surfers Paradise, kjer je bila sveta maša v cerkvi Srca Jezusovega. Po kar lepem sodelovanju dvajseterice, smo se nekateri odpravili na prijateljski pogovor in malico h Klemenovim in se okrog desete ure razšli.

Zjutraj, kdo bi mislil, da zadnjikrat, je Jože Vah ves svez in vesel prišel pome z ženo Albino in gosti Matejem in Petro ter nas odpeljal v Cornubio na Hribček, kjer je bila v dvorani Planinka ob 10.30 sveta maša z lepo udeležbo in sodelovanjem ob spremljavi Stanka Sivca. Po kosilu sredi popoldneva sem se s Cudermanovima Anico in Mirkom odpeljal na Mt. Mee. Tam sem bil res na okrevanju, vmes maševal (v ponedeljek v Buderim), v torek z molitveno skupino, obiskal nekaj bolnikov in nato še v sredo, ko sta me dobrotnika in gostitelja odpeljala na letališče za Melbourne, kjer naj bi bil v pomoč v času počitnic družin in mladine. Kako smo doživljali praznik Razglašenja na Hribčku in in v Buderim, nam bo prikazal naš Mirko v sestavku.

p. Filip

Iz Queenslanda

poroča Mirko Cuderman

DA VAS OB ZAČETKU NOVEGA LETA SEZNANIM Z ŽIVLJENJEM slovenske skupnosti društva Planinke, se se namenil, da Vam napišem par vrstic. Najprej bi Vam rad predstavil nov odbor: Marica Podobnik je predsednica, Jože Vah podpredsednik, Štefka Andlovec je tajnica in Pavla Pregelj je blagajničarka. V odboru so še: Stane Cerar, Vlado Langeršek, Rozita Špilar in Andrej Kirn kot načelnik balinarjev. V začetku decembra nas je obiskal Miklavž z spremstvom angelov in parkeljna.

Miklavževanje je ena najuspešnejših prireditev tukaj, ker vedno privabi mlade in tudi ne tako mlade, saj so takrat po navadi zbrane pri Planinki vse tri generacije tukajšnjih Slovencev. To srečanje je takozvani "reunion" s tistimi rojaki, s katerimi se vidimo bolj poredkoma. Poleg rednih mesečnih piknikov in silvestrovanja smo imeli 5. januarja v društveni dvorani tudi **božično sv. mašo**, ko smo imeli **obisk patra Filipa**. Tudi tokrat se nas je zbralo kar lepo število. Slišali smo zanimivo evangeljsko razlago sv. treh Kraljev, ki so obiskali verjetno že enoletnega Jezusa že v hiši in ne v hlevu ter da so se vrnili domov po srečanju z novorojenim Kraljem po drugi poti - poti prerojenja. Ta razlaga marsikateremu lahko zelo obogati predstavo božičnega časa, saj ji da večji in širši pomen obiska treh Modrih. Naslednji dan v ponedeljek je pater Filip daroval sv. mašo še za rojake na Sunshine Coastu in sicer v Buderimu. Tam je Mirka Zavnik lepo organizirala vse potrebno, da smo imeli res lepo in veselo srečanje. Hilda Marin pa se je v imenu rojakov iz sončne obale zahvalila patru Filipu za obisk, posebno še ob času patrovega okrevanja po operaciji. Upam, da je patrova kamera ujela vse navzoče tam. Bilo nas je 22. Po maši se je ob obilni postrežbi gospodinj in s pomočjo pevcev - posebno Franca Hrvatina in ostalih praznično srečanje nadaljevalo še dolgo po maši. Srečno, zdravo in uspešno novo leto 2003 želim vsem ter lepe pozdrave iz Kraljičine dežele - Queenslanda. Hvala Vam za lep list.

Ob tej priliki bi rad dodal še eno ime pokojnih iz Qld. **MARIJA SKAPIN** rojena v

Gorici leta 1921, je umrla v Brisbanu 12. julija 2002, pokopana je na pokopališču v Benleigh. To so edini podatki, ki jih imam. Ako mi uspe izvedeti še kaj več, Vam bom naknadno poročal.

Komaj sem Vam oddal zadnje pismo iz Queenslanda nas je tukaj pretresla žalostna vest o smrti našega prijatelja JOŽETA VAHA. Poročal bi vam rad o življenju pokojnika in njegovem velikem doprinosu naši slovenski skupnosti na tem delu Avstralije.

Jože Vah se je rodil 19. marca 1926 v vasi Buče na Kozjanskem, kot sin Marije in Mihaela. Obiskoval je osnovno šolo v Zagorju pri Pilštanju in nato klasično gimnazijo v Mariboru.

Med drugo svetovno vojno je bil mobiliziran v nemško vojsko, kjer je bil pilot vojaškega letala. Po vrnitvi v Slovenijo je kmalu zatem doživel novo mobilizacijo, tokrat v partizansko vojsko.

Pred skoraj 53. leti (5. 2. 1949) se je poročil z Albino Sabadin, doma iz Marezige pri Kopru. Leta 1951 je pobegnil v Trst, za njim pa še njegova žena Albina. Jože je z družino pred 49. leti (8. januarja 1954) prišel v Avstralijo; najprej v Bonegillo, nato v Melbourne. Med bivanjem v Melbourneu je Jože opravljal razna dela, kot so obiranje sadja v Shepartonu, delo v proizvodnji avtomobilov Holden in prevozništvu po samem mestu Melbourne in kasneje po interstate relacijah.

Novembra leta 1972 se je družina preselila v Queensland, kjer je Jože vozil svoj taksi, kasneje pa tovarnjak.

Mirko Cuderman je ob začetku pogrebne maše spregovoril Jožetu Vahu v slovo.